

Зову га „Султан“. Дечак који је у истанбулском насељу Касимпаша шездесетих година прошлог века продавао кабезу, лимуну, ђевреке и леблебије, сада грми Балканом. За врло кратко време, Реџеп Тајип Ердоган поновио је да је „Босна (била) турска покрајина“ и да му је „Алија Изетбеговић Босну оставио у аманет“, као „османлијски део Европе“.

Осим тога, у Истанбулу се ових месеци могло чути и да је „напад на Сарајево напад и на Истанбул“. А и муслимански лидери у БиХ нису остајали пасивни. Син Алије Изетбеговића, Бакир, фебруара ове године изјавио је, не без оријенталне сервилности и снисходљивости, да Ердоган „не припада само Турцима, већ и Бошњацима“.

Последња у низу изјава, дошла је с вечере поводом недавног муслиманског верског празника. Том приликом, како преносе медији, Ердоган је изјавио: „Говоре да пустим збивања у Сарајеву, Гази, Кабулу, да се више интересујем за стање у градовима који се налазе у оквиру Турске. Али, захваљујући Богу, ми смо повезали оно што смо у прошлости имали: 81 државну покрајину. Бринућемо и о њима и о Турској.“

Радикалне изјаве некадашњег болесника с Босфора, чија се економска анамнеза знатно поправила, долазе тачно сто година након Првог балканског рата, када су коалиционе снаге српских држава Србије и Црне Горе, Грчке и Бугарске ослободиле своје народе од турских завојевача. Искључиво у том контексту треба читати Ердоганове изјаве.

Те неумерене изјаве, почеле су Ердогановом победом на изборима, јуна прошле године, када је рекао да је његовим тријумфом „Сарајево једнако добило као Истанбул, Бејрут као Измир, а Дамаск као Анкара...“. Снагу његове политичке визије поткрепљује, подсетимо, подршка од 50 одсто места у турском парламенту. Кулминирају сада, јер је нова турска политика негација тековина Првог балканског рата.

Не треба заборавити ни да Ердоган баштини идеју „светског калифата“ бившег турског премијера Неџметина Ербакана, што је и данас тиха идеологија Странке демократске акције у БиХ. Турска је још од времена Неџметина Ербакана желела „исламске мировне снаге“, а тај пројекат данас се полуслужбено назива „турски НАТО“. Турска свакодневно испишава пулс балканског комшилука, с времена на време споредним каналима пласирајући идеје, као што је она о "балканском парламенту".

Уколико одемо још мало дубље у прошлост, видећемо да су најновији Ердоганови неоосмански несташлуци чаша топлог млека, у поређењу с његовим изјавама од пре десетак и више година. Данашњи турски премијер, а то је у Србији слабо познат податак, 1999. године осуђен је на 10 месеци затвора у Турској, због изговарања стихова: „Џамије су наше касарне, минарети су наши бајонети, а верници војска“.

Нисам сигуран да би чак и у европском калифату или санџаку, ако би тај калифат или санџак заиста били „европски“, било могуће да касарне буду маскиране у џамије, а освајачка војска у вернике. Минарете би у тој, агресивној представи лирског заноса данашњег турског премијера, најлакше било идентификовати са ракетама.

Ако већ говоримо о „исламском НАТО пакту“ који настаје, треба поменути и установу „мурдат табор“. Срби се у историјском сећању на Турке прво дохвате данка у крви и зверстава као што је набијање на колац. „Мурдат табор“ је вид немуслиманских турских јединица, нека врста топовског меса, који у борбу први ступају, а последњи се из ње повлаче. „Мурдат таборе“, оном правом НАТО пакту, у Авганистану већ дају Црна Гора, Македонија и Хрватска, ако је неко помислио да је прошлост стара, непоновљива прича конзервативаца.

Отворена „брига“ о „81 турској државној покрајини“ Реџепа Тајипа Ердогана позив је на обнову балканског савеза, али државе Балкана рајетински ћуте, са часним изузетком

званичника Републике Српске, наравно ако не рачунамо фразу премијера Ивице Дачића да изјаве турских званичника „не доприносе миру и стабилности“.

Укратко, Турска јесте постала део Балкана и његове стварне историје, али ни један од балканских народа, који баштине изворну балканску културу и византијско духовно наслеђе, не сме заборавити да је њено присуство последица насиља, а не историјског разумевања.

Ислам је на Балкану прихваћен, он је вера комшија и драгих људи, иако је стигао са окупатором и служио за окупаторске циљеве и интересе. Исти историографски рукопис, који данас ревидира историју Првог и Другог светског рата, турску окупацију Балкана и здравом разуму незамислива насиља над хришћанским народима данас представља као исламску ренесансу, еру просветитељства и благостања.

Турски модел неоисламске демократије, ако тако нешто уопште постоји, можда се налази у развојној фази исламистичке гусенице, али Балкан, сто година после Првог балканског рата, не сме поново постати њен сочан зелени лист у новој најезди на стабло европских народа.

Економска криза, сама по себи, требало би да је довољан позив на економску сарадњу и блискост кључних балканских држава, Србије, Грчке и Бугарске, али и Румуније која је политички део Балкана и са турском експанзијом има сродна искуства. Турска на Балкан не долази. Она с Балкана никада није отишла. А само глупи верују да су њене амбиције сведене на просветитељску и трговинску мисију.

Балкански народи нови економски, религијски и политички продор Турака дочекују у пропорционално јаднијем политичком амбијенту, него што је био у Средњем веку. Потенцијали тих држава не би могли тренутно да одговоре ни једном турском изазову. Ни економском, ни културном. Не дај Боже, ни војном.

А ту беду добро зна да препозна онај који је по Касимпаши за ситне паре већ продавао кабезу, лимунаду, ђевреке и леблебије. Зато их сада поново нуди, али балканским народима у виду споразума о сарадњи и унапређењу трговине. Сав слаткоречив, оријенталан и лирски надахнут.

(Глас Русије)